Усе — лише не це! Не ці спокійні дні,
Де всі слова у барвах однакових,
Думки, мов нероздмухані вогні,
Бажання — в запорошених оковах.

Якогось вітру, сміху чи злоби!
Щоб рвались душі крізь іржаві ґрати,
Щоб крикнув хтось: ненавидь і люби —
І варто буде жити чи вмирати!

Не бійся днів, заплутаних вузлом,
Ночей безсонних, очманілих ранків.
Хай ріже час лице — добром і злом!
Хай палять серце — найдрібнійші ранки!

Ти в тінь не йди. Тривай в пекучий грі.
В сліпуче сяйво не лякайсь дивиться —
Лише по спеці гряне жданий грім
Із хмар сковзне — багнетом — блискавиця.